

ва при формирането на годишния хайдушки цикъл, функциониращ в синхрон с природния и съотнасянето му със „ставането“ на хайдушката дружина през пролетното време и разпускането ѝ в неговия край. „Отварянето“ и „затварянето“ на годишния хайдушки цикъл задължително се осъществява чрез персонажи представители на природата, оповестяващи промените в нея. В синхрон с тези промени е и промяната в статуса на героя. Осъществяването на тези преходи е точно регламентирано чрез конкретни представи и действия - преодоляване на определени пространства, преминаване и престой в затворени пространства, състояния на временна смърт. Тези преходи в състоянието на хайдутина не са винаги еднакви в механизма на осъществяването им, но са винаги в контекста на основния замисъл и в синхрон с преходите в природата, изразено чрез редуването на състояния на порядък с безпорядък. Това редуване е своеобразен аргумент и начин за обозначаване на началото и края на годишния хайдушки цикъл, много често осъществявано чрез образи с определена митологична семантика.

Разглеждането на хайдушкия годишен цикъл като аналог на природния е в контекста на осмислянето на хайдушката дружина в хайдушкия фолклор като символично воинство. Разбира се, трябва да се предположи, че такова осмисляне на хайдутството е в съответствие с вероятни негови адекватни прояви в конкретни етапи на ситуацията на робство, в която се намира етноса и търпи развитие съобразно потребностите на фолклорното съзнание във всеки един от тези етапи. Мисля, че този процес може да бъде „разпознат“ при внимателното вглеждане в контекста на основните мотиви, теми и образи в хайдушкия фолклор.

Беше изтъкнато, че влияние върху този процес оказват регионалните и локални варианти на историческата ситуация, определящи различната степен на развитие на хайдутството в отделните райони. Формалната логика налага предположението за наличие на богат хайдушки фолклор, там, където хайдутинът има своето активно присъствие като исторически факт. А това от своя страна предполага нали-